

Arrest

nr. 124 526 van 22 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 17 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. POOLS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 6 augustus 2013 bij de diensten van de stad Bree een aanvraag in van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) als beschikker van voldoende middelen van bestaan.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 17 december 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 19 december 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, 2° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 06-08-2013 werd ingediend door: Naam: B.(...). M.(...), Nationaliteit: Nederland; Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te (...) om de volgende reden geweigerd.

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 06-08-2013 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 § 4, 2° - wet van 15-12-1980). Ter staving van zijn aanvraag legt hij bewijzen van zijn tewerkstelling in Nederland (loonfiches, werkgeversverklaring, uitzendovereenkomst) en een ziekteverzekering voor (artikel 50 § 2, 4° - KB van 08-10-1981).

Uit verder nazicht van het dossier blijkt dat betrokkene beschikt over een uitzendovereenkomst in fase A. Een interimtewerkstelling Fase A wil echter overeenkomstig de Nederlandse arbeidswetgeving zeggen dat het contract op elk ogenblik kan beëindigd worden zonder opzegtermijn indien het bedrijf de werknemer niet meer nodig heeft. Het contract neemt ook onmiddellijk een einde als de werknemer ziek wordt. Hieruit dienen we te besluiten dat de aard en de regelmaat van de tewerkstelling onzeker zijn en derhalve ook de bestaansmiddelen die eruit voortkomen.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen te voldoen aan de voorwaarden die zijn opgenomen in artikel 40 § 4, 2° van de wet van 15-12-1980, namelijk: "Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn".

Gezien de onzekere arbeidsverhouding waarin betrokkene verkeert tegenover zijn werkgever kan het recht op verblijf dan ook niet worden toegestaan.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig "middel" voert verzoeker het volgende aan:

"Op 8 september 2011 besliste de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in vijf arresten, nrs. 66.328 tot en met 66.332. dat een afgewezen asielzoeker die een vernietigingsberoep instelt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) het noodzakelijke belang daarbij heeft.

Verzoeker is van oordeel dat in casu het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte werd gegeven daar verzoeker wel degelijk over voldoende inkomsten beschikt overeenkomstig art. 51, §3 °1 van het KB. van 8/10/1981 en art. artikel 40, § 4, le lid, 1°, van de Wet van 15/12/1980.

Verzoeker verwijst naar stuk 4 waaruit blijkt dat hij reeds 210 dagen is ingeschreven en werkt via het interimkantoor Manpower. Gedurende deze tijd heeft hij een nettoloon van €17480,20 uitbetaald gekregen. Hij is aldus ook onderworpen aan de sociale zekerheid en bouwt een pensioen op. Uit stukken 5-9 blijkt dat verzoeker reeds sinds oktober 2013 tewerkgesteld wordt bij dezelfde firma, namelijk Oce-technologies BV. Nergens blijkt dat deze tewerkstelling zal beëindigd worden.

Het is inderdaad zo dat verzoeker nog in de fase A zit van de uitzendtewerkstelling bij Manpower. Na 78 weken voor hetzelfde uitzendkantoor te hebben gewerkt komt men in fase B terecht. Het aantal uren werk is van geen belang. Deze fase biedt inderdaad meer werkzekerheid. Enkel indien men meer dan 26 aaneensluitende weken niet voor het uitzendkantoor werkt verliest men zijn opgebouwde weken. Verzoeker zit niet ver meer af van zijn benodigde 78 weken en zal binnen enkele maanden in fase B terecht komen.

Men kan ook niet volhouden dat verzoeker over onvoldoende inkomsten beschikt. Een nettoloon van €17480,20 verdient over 210 dagen betekent toch dat verzoeker economisch actief is en aantoon dat hij zijn gezin kan en wil onderhouden.

De beslissing faalt echter in zijn motivatie daar zij enkel en alleen vermeldt dat verzoeker zich in fase 1 van de uitzendovereenkomst bevindt. Over zijn huidige loopbaan en opgebouwde sociale verzekeringen wordt niet gesproken. Er is dus een schending van zowel art. 51, §3 °1 van het KB. van 8/10/1981 en art. artikel 40, § 4, le lid, 1°, van de Wet van 15/12/1980.

De beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie d.d. 17.12.2013 waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten dient dan ook te worden geschorst en vernietigd."

2.2. De verwerende partij leidt in haar nota met opmerkingen uit het “*middel*” van verzoeker af dat hij in wezen de schending wenst aan te voeren van artikel 40, §4, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 51, §3, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

2.3. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 51, §3, 1° van het vreemdelingenbesluit en het eveneens geschonden geachte artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

*“§ 3. De burgemeester of zijn gemachtigde mag het verblijfsrecht onmiddellijk toekennen aan de burger van de Unie die alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen de in § 1 bepaalde termijn, indien :
1° hij werknemer of zelfstandige is in de zin van artikel 40, § 4, 1e lid, 1°, van de wet;”*

Het hierboven bedoelde wetsartikel bepaalt:

*“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:
1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”*

2.4. Verzoeker gaat er blijkbaar aan voorbij dat door hem ingeroepen bepalingen niet op hem van toepassing zijn omdat hij geen EU-werknemer is in de zin van de wet. Bij zijn aanvraag van een verklaring van inschrijving beriep verzoeker zich trouwens op zijn hoedanigheid van beschikker van voldoende middelen van bestaan zoals bedoeld in artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker moest dus aantonen dat hij voldoende bestaansmiddelen heeft *“om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt”*. Aangezien het bewijs van de bestaansmiddelen niet geleverd werd door *“een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering waarover de betrokkene voor zichzelf beschikt”*, zoals bedoeld in artikel 51, §3, 2° van het vreemdelingenbesluit, is een erkenning van het verblijfsrecht door de burgemeester of zijn gemachtigde, in zijn geval volstrekt onmogelijk.

2.5. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51, § 2, tweede lid van het vreemdelingenbesluit waarin het volgende wordt gestipuleerd:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

2.6. Waar verzoeker beweert dat hij wel degelijk over voldoende inkomsten beschikt en verwijst naar de stukken die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd (verzoekschrift, bijlagen 4 tot 9), merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonde dat hij deze gegevens aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris heeft voorgelegd, waardoor hij op grond van deze stukken onmogelijk een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing kan aantonen. De Raad kan hierop evenmin acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling immers dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)).

2.7. Krachtens artikel 40, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, zoals overigens aangegeven in de bestreden beslissing, wordt *“in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen (...) rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten (...)”*. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker slechts loonfiches neerlegde voor de weken 18 tot 29 van 2013, toen hij slechts 135 dagen had gewerkt. Verzoeker geeft trouwens in zijn middel toe dat hij nog steeds in Fase A van zijn overeenkomst voor uitzendarbeid is tewerkgesteld en hij weerlegt de concrete vaststelling niet dat hij zich bijgevolg in een onzekere arbeidsverhouding bevindt tegenover zijn werkgever waardoor de regelmaat van de bestaansmiddelen die eruit voortkomen eveneens onzeker is. Zoals de verwerende partij

terecht opmerkt, doet het feit dat hij binnen enkele maanden mogelijk in een fase zal terechtkomen die hem meer werkzekerheid biedt, geen afbreuk aan de pertinente motieven uit de bestreden beslissing die gestoeld zijn op de situatie zoals ze toen voorlag en niet op een toekomstige eventualiteit. De gemachtigde van de staatssecretaris kon rechtsgeldig besluiten tot een weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

2.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet of van artikel 51, §3, 1° van het vreemdelingenbesluit.

Het enig "middel" is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN